

ДАНИ ГАНЧЕВ

ИСТИНАТА ЗА ГРУПАТА ТАНГРА

УВОДНИ ДУМИ

Йордан Ганчев, познат като Дани Ганчев е музикант. Участвал е и в игрални филми.

<http://bit.ly/RxdWy3>

Изявявал се е като конферансие в зала “Универсиада”, заедно с Гошо Минчев, на грандиозен концерт, в който участват всички тогавашни музикални изпълнители, барабар с “Тангра”.

Роден е под знака на Водолея. Това се е случило в центъра на София, през 1948 година, покрай буйно течащата тогава Перловска река. Той е най-малкият син на индустриалеца

Стефан Ганчев. Едновременно с появата на Дани, баща му насилствено се разделя със своята фабрика за каучукови изделия “Зебра”...

В семейството на Люба и Стефан Ганчеви културата не е от вчера. Праядото по майчина линия – Якоб Райншмид, идва в България от Виена, като член на свитата на княз Фердинанд. Затова в семейство Ганчеви се говорят всички европейски езици, включително руски, унгарски и есперанто... След настъпилите “исторически” промени, те отглеждат трите си деца с големи лишения, но не пропускат да ги поставят още в невръстна възраст на семейното пиано “Зайлер”...

Голямото дарование на 5-годишния Дани е забелязано от музикалната педагожка г-жа Велка Вакъвчиева, която го обучава в продължение на повече от десет години. Завършила Виенската консерватория, г-жа Вакъвчиева е забележителна жена. Тя е от последните ученици на виртуоза Емил фон Зауер, който пък от своя страна е последният ученик на великия Ференц Лист. В рамките на тази световна музикална приемственост, тя завещава на Дани партитури, върху които са обозначени тайните “кодове” на изпълнителското изкуство...

За добро или за зло, аристократичният произход на Дани ще го преследва цял живот... Европейското му възпитание, несъгласието му с всичко фалшиво и пошло, и не на последно място – философията му на вегетарианец, ще го правят

различен... Още от пубертета, та чак досега Дани Ганчев си остава “бяла врана”... Затова той никога не е приет от хората на “черно-бялото мислене”, от посредствените, от онези, които денонощно стоят на стража пред “Пещерата на завистта”...

В настървената битка на тоталитарния простак с интелегента, Дани се включва с променлив успех... Той не може да бъде строяван, унифициран. Униформата на сивите безличия не му е по мярка... Дани не позволява да бъде ограничаван – нито от родителите, нито от Комсомола, нито от родната казарма, която отбива като миньор...

За него е най-важно да бъде свободен човек, със собствена идентичност, със свой художествен свят!

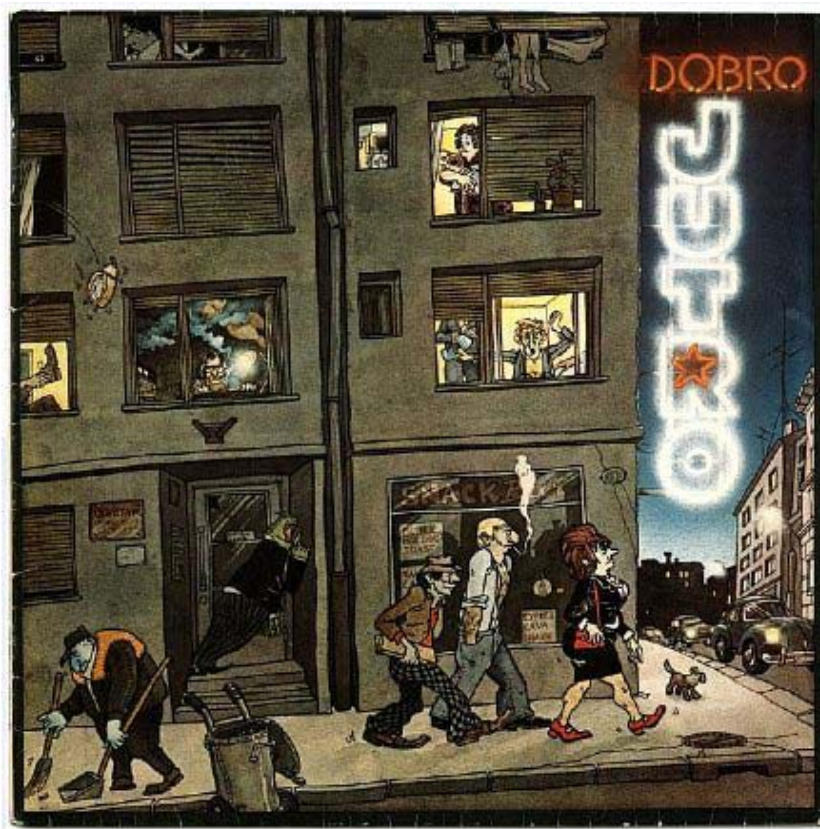
През 1970 година, задушаваш се от липсата на глътка въздух, Дани преминава югославската граница. “Открива” Словения, където живее 14 прекрасни творчески години, сред вдъхновяващи приятелства и неспиращ купон. Движи се в средите на интересни личности и музиканти, сред авангардни художници, интелектуалци.

DŽUBOKS magazin: През 1977 година Дани Ганчев е обявен за най-добрия басист на Югославия.

Той е ветеран, рок и джаз музикант, studio session musician, който също е допринесъл като кийбордист и бас китарист на много певци, изпълнители, рок групи, поп, фолк и джаз-рок групи.

Изявява се като първокласен изпълнител в групите “**Trans Ego Express**”...

“**Jutro**”– бас и кийборди ...

(рецензия: <http://bit.ly/RCpEnN>)

(<http://bit.ly/R0MLu6>)

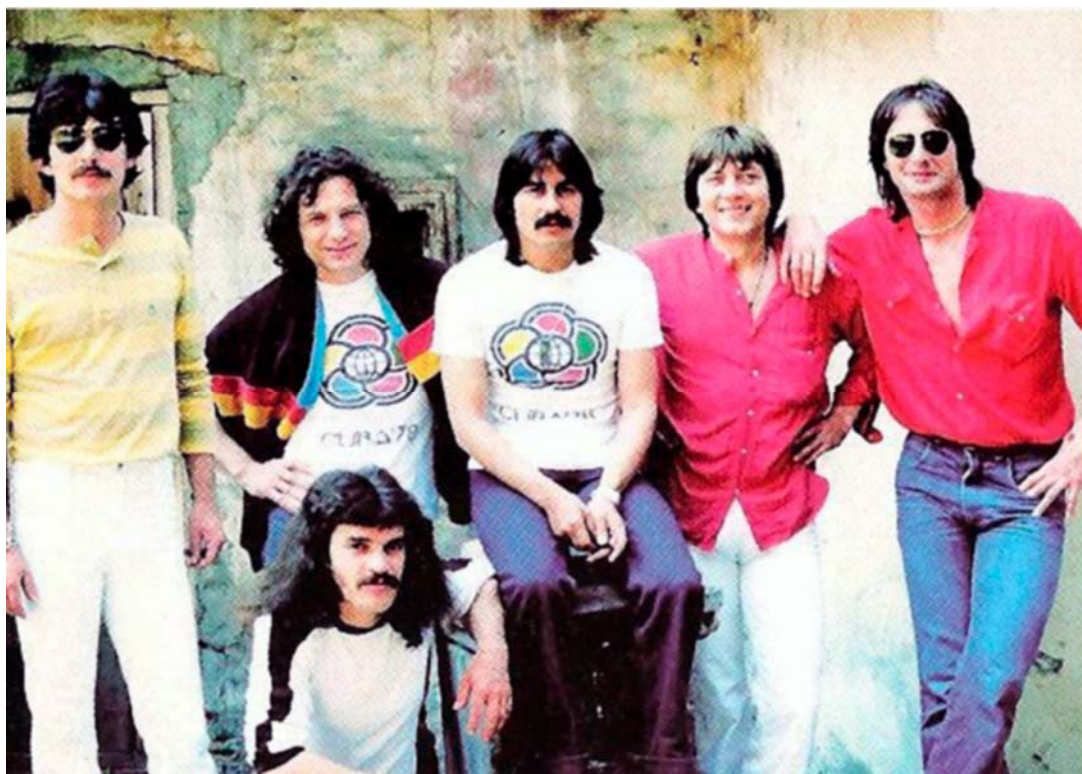
“**Sončna pot**”– бас и ел. пиано

(рецензия: <http://sgm.paullee.ru/sgm-yu.htm#sonnapot>,

<http://jugozvuk.blogspot.com/2010/05/soncna-pot-1979.html>);

(<http://www.youtube.com/watch?v=VceUtYXhVls&feature=relmfu>),

(<http://www.youtube.com/watch?v=rj98Fap9tcY>),

“September”

(Ante Mažuran – китара, Braco Doblekar – саксофон ударни, Tone Dimnik – барабани, Tihomir Pop Asanović – на орган, Дани Ганчев – бас и Janez Vončina – вокал),

с Tomaž Domicelj – кийборди и бас

<http://bit.ly/TAtiCD>

<http://bit.ly/U66VHs>

“Hazard” – кийборди и бас китара

<http://bit.ly/SGo6gE>

<http://bit.ly/X7TK9q>

<http://bit.ly/PMOo1B> ...и др.

Превърнали се в рок-легенди за познавачите и достатъчно популярни сред широката публика, тези групи създават най-доброто в джаз, поп и рок културата на Словения. А българинът Дани Ганчев се превръща във всепризната звезда на страната...

Създава свое семейство, има малък син, попада в подходяща социална среда... 35-годишният Дани като че ли вече е пуснал корени и е намерил своето място... Но сръбските тайни служби (УДБА) вече го следят... През август 1983 Дани е арестуван и подложен на чудовищен шантаж. Под заплахата да бъде изгонен след броени часове от страната, той е насилван да доносници срещу българи, живеещи в рамките на Титова Югославия. След категоричния си отказ, той е принуден да се раздели с всичко, което е постигнал – дом, семейство, любими приятели, професионален престиж, творчески проекти... Остава му привързаността към Словения, която го владее и до днес... В наши дни дочаква и морална реабилитация – не само властите го признават за “репресиран”, но след 27-годишното му отсъствие и публиката не го е забравила...

През април 2010 . зала “Тиволи” в Любляна се пръска по шевовете от невиджана дотогава многохилядна публика. Шест хиляди души, млади и стари са дошли на концерта на любимата си група “Хазард”, която след изгонването на Дани така и не е успяла да възстанови предишната си слава...

За първи път след три десетилетия “Хазард” се събира в оригиналния си състав... На юбилейния концерт идват не само родителите, а и техните деца, които познават песните, куфаят и пеят с пълно гърло, заедно с изпълнителите...

Въодушевлението е голямо, триумфът е пълен!...

<http://bit.ly/VG149E>

От 70-те години на миналия век, та чак досега, където и да го отведе вятърът, Дани е всеобщ любимец! В Словения, в България, в Норвегия, във Финландия, в Холандия или Белгия (където пуска котва през 1990 г. и вече е поданик) – той навсякъде е приет с радост и се чувства като “риба във вода”...

ИНТЕРВЮ: ✦ *Къде живее и с какво се занимава днес Дани Ганчев?*

Засега се подвизавам предимно в Словения, но кръжа непрекъснато между Брюксел, Любляна и София, където се намирам и в момента.

Живея, както винаги в света на шума... но организиран в звук...

Не спирам да се поддържам в отлична форма на бас китарата, която е моята любов и пианото, което е кислородът ми... Без него не мога да дишам... Дори понякога се събуждам през нощта и пак свиря... Срещам се с хора, виждам се със старите ми приятели от група “Тангра”, с които продължаваме да правим планове за нови песни и концерти... Особено съм щастлив, че напоследък се виждам и забиваме с Вачо Бандарака, братът на безсмъртния Бънди, моят арт “гуру” Митко Милев. С тях съм свързан още от 60-те години, от “hippy time”,

когато бяхме луди по Бийтълз и Ролинг Стоунс. С Вачо и отличните момчета от “The Beat Club” свирим рокабили, блуз, буги, Бийтълз, Стоунс и останалите...

Правим го, където ни падне – в бараки, клубове, ателиета...

➤ **ТАНГРА** предизвикваше истерия от любов, ти беше звездата на групата, можеш ли да опишеш какво беше чувството да си в центъра на тази еуфория?

Още в началото, когато изграждахме групата, “подушвах” интуитивно, че съм на прав път... Независимо от различните условия, от различните страни и етноси, чувствах, че принципът е същия, че отново и отново съм на прав път... Държа да подчертая, че хората около мене ме дърпаха надолу и се опитваха да ме разколебаят в идеята ми... Казвах, че не бива да правим “новата вълна”, трябвало да бъдем “хард” и “хеви метал”, подценявах интелектуалното ниво на младите!.. Като че ли те не са запознати с движението на модерното в рока, в театъра и изобщо в съвременното изкуство... Но аз се противопоставях на доводите им... Много мразя думите “Няма да стане!..” Това още повече ме настърви, че трябва да стане “Ню уейв” стила у нас!.. Когато за първи път се появихме на стадион “Васил Левски” (беше някакъв празник и имаше дори мажоретки), някои от публиката си помислили, че слушат Дюран Дюран, докато не пропяхме на български... След дни няколко от ония мажоретки са ни забелязали мене и Вальо в трамвая, на път към читалището, където репетирахме. Те ни проследиха и след това идваха всеки ден... Бяха мили и верни, стояха постоянно и безмълвно на репетициите и гледаха да не пречат... По принцип не допускахме хора на репетициите, за да не ни пречат... Все пак, някои бяха “привилегировани”... Примерно – Милена Славова. Тогава тя беше едно много хубаво момиче с восъчно бяла кожа и черна коса. Имаше дарба, държеше се безцеремонно и нахакано и говореше на “е”, на софийски жаргон... Естествено, подарих ѝ албум на Нина Хаген (Master of the Punk). Като начеваща певица ѝ давах някои съвети: да не се поддава на шантажи, да не се оставя да я използват и да я променят – да бъде горда и уверена в себе си...

Впоследствие, нашите броени фенове и приятелства се разраснаха с хиляди...

И така – въоръжени с отличните качества на групата, с новия избор на Стенли и Вальо (които надминаха очакванията ми), постигахме успех след успех, лумна пожар от емоции, от любов...

Нямало да стане, ли? Ха да видим!..

Бях двойно удовлетворен и се чувствах кралски!..

✦ *Разкажи как се роди новата ТАНГРА, как започна всичко, промяната на стила бе драстична, от къде дойде идеята?*

След като принудително напуснах Словения, Любляна – град, който е известен предимно с пънк движението през седемдесетте години в Югославия, но който също е разсадник на jazz и jazz-rock през този период, през август 1983 се върнах в България... Заварих ужасна сивота, беше ужасна жега, вече трети ден седях самотен и се шурах по напечените тротоари на София. Бях оставил бележка на вратата на Косьо Марков, че съм се завърнал завинаги в България... Косьо току-що се беше прибрал с група “Тангра” от някакъв фестивал, не помня дали в Чехия или в Полша. Прочитайки бележката, той се беше обадил вкъщи и казал на нашите да му позвъня веднага, след като се прибера. Косьо ми предложи да се видим в зала “Универсиада”, където щели да свирят “Щурците”... Това ми дойде като “две в едно”: да се срещна с Косьо и същевременно да видя как е рок атмосферата у нас!.. Поседяхме известно време и се усамотихме във фоайето да си кажем приказката след толкова години... Косьо ми предложи да се включа в тяхната група “Тангра”. Светъл лъч!.. След 14-годишно отсъствие, още на третия ден получавам предложение за работа в БГ!.. Обаче, ако се върнем още по-назад, в корена на нещата, трябва да кажа, че с Косьо имам носталгични спомени още от “древността”... След като 5-годишен започнах да уча пиано при г-жа Вакъвчиева, след четири години тя ме включи в годишните продукции, които нейните ученици изнасяха в зала “Славейков”. Моето първо участие беше през 1957 година. (Вчера открих вкъщи няколко запазени програми и покани, от които се вижда какъв е бил тогава репертоарът ми... “Дебютирал” съм с прелюдия на Бах и “Неаполитанска песен” от Чайковски. През 1963 съм свирил “Емпромптю” в ла бемол мажор от Шуберт и “Полонеза” от Шопен... През 1966 съм изпълнил “Емпромптю”, оп. 90, № 2, и “Рапсодия” в сол минор от Брамс.) Преди генералните репетиции на концертите в зала “Славейков” г-жа Вакъвчиева ме водеше у семейство Маркови, за да просвирия моя репертоар на истински роял. Те живееха на Попа, на първия етаж, в една стара кооперация на ъгъла на “Графа” и сегашния булевард “Левски”. Както се досещате, това беше домът на Косьо Марков. Обикновено вратата ни отваряше самият Косьо – извънредно учтиво момче, което говореше възпитано и тихо. Попадах в една старинна и аристократична обстановка, която много се различаваше от всичко, което ни заобикаляше навън. Дъбови ламперии, мебели, потънали в резба, красиви предмети и сред тях – не един, а два рояла (впоследствие остана само един)... Бях шашнат от тази атмосфера и тези впечатления са се запечатали в съзнанието ми завинаги... След време, около 1967, вече 18-19 годишен, вече активен рокаджия и участник в “хипи-движението”, свирех с “Бъндараците”. Те бяха “центърът”, около който се събираха първите рок музиканти... Но тук не ставаше дума само за свирене, това беше друг начин на мислене... В рамките на нашия соцзатвор, на това място дишах въздуха на свободния Запад... Всъщност, аз се включих в новите

попълнения към братята Бъндараци – на мястото на Киро Маричков и Пепа Цанков, които се бяха отцепили, за да направят “Щурците”. Веднъж, влизайки в читалище “Алеко Константинов” на “Оборище”, приближавайки се към вратата на репетиционната, чух безпогрешно свирене на бас китара. Звучеше парчето “Sunny Afternoon” на The Kinks. Отваряйки вратата, за моя изненада видях, че човекът с бас китарата беше самият Косьо!.. От тук нататък съвсем се сблизихме. За Нова година и други празници Косьо ни събираше на купони у тях, където аз отново свирех на рояла... Обаче този път по-малко класика и повече рокендрол... Вече се бяхме превърнали в “големи групари”...

Това време и контактите ми с Косьо си остават за мене като едно “тайнство”, в което явно са “пониквали корените” и се е “зараждала” бъдещата група “Тангра”...

Но комунистите здраво държаха нещата в ръце... Соц-естетиката владееше положението и не беше и чувала за пънк и “New Wave” (“Нова вълна”)... Според тях, най-“алтернативното”, “най-бунтарското” и “най-опасното” за това време беше стилът “Хеви метъл”... Бяхме затворени от света, без информация... По-интелектуалните среди бяха принудени да слушат само Стиви Уондър, а останалите – само хард рок и метал... Милиционерският отдел “Култура” беше инструктиран да подтиска опасното влияние на Запада сред младежта... Но аз бях с друго мислене и те не знаеха колко всъщност бях опасен за тях... И ето, че бях поканен от Косьо Марков в група “Тангра”, която тогава припяваше композициите на симпатичния ни приятел Борето Карадимчев, по текстовете на бисерния поет Сашо Петров (“Малкият град”, “Каничка с кафе”).

Впоследствие имах удоволствието и щастието да продължа да работя със Сашо Петров... Той създаде още много прекрасни текстове за песни, които са си истинска поезия... Успехът на някои от хитовете се дължи до голяма степен на неговите талантливи текстове. За мене той си остава един от най-добрите майстори в този жанр... Но сякаш не е достатъчно оценен по достойнство... Сашо предпочита да си върши работата, да си пише поезията, вместо непрекъснато да шуми около себе си, както практикуват някои от неговите кресливи и не дотам даровити “колеги”...

И така, тръгнахме по турнета, изнесохме над 20 концерта из България. Преди последния ни концерт в София в зала “Универсиада”, аз заявих на групата, че съм им много благодарен за възможността да свиря с тях. Но пак бях обречен на несвобода... От една страна, свирех музика, която беше много далече от моя вкус... От друга – групата не можеше да излиза в чужбина, заради Чочо Владовски, чийто брат Трошан беше емигрирал в Щатите... При това положение споделих, че бих искал да сформирам своя банда, с музиканти по мой вкус, които да са съмишленици на моята естетика – не само като философия, но и като музикална интерпретация, и като сценично поведение... И което, според мене е най-важното за една група – да има ВИЗИЯ, която да е разпознаваема, да е само нейна... Докато тогавашната “Тангра”, с нейното опростено и приятно, “гладко и сладко” музициране, с нейната хармония, изглеждаше, че не е рок група, а че по-скоро акомпанира на Чочо Владовски, (Светла му памет!), който вече се беше изградил и наложил като певец...

Косьо Марков доброжелателно и загрижено ме предупреди, че ще ми бъде трудно да постигна успех с нова група, тъй като ще трябва да минат поне пет години, за да се наложи едно ново име. Затова той предложи името “Тангра” да остане, понеже вече беше популярно, а по-скоро да сменим членове на групата... Не бях съвсем убеден в тези доводи, но вярвах в Косьовите

организационни умения, още повече, че необходимите условия бяха налице – осигурен терен за репетиции, създадени връзки в Националното радио, Концертна дирекция, печатните медии и пр...

✦ *Как бе привлечен всеки един от състава, конкурс ли правихте или си избрахте познати музиканти, които ви допаднаха като изпълнители и стил?*

След като Чочо отказа да промени своя стил на пеене, направихме подбор за нов певец. След много абсурдни срещи и смешни ситуации с неподходящи “кандидати за слава”, Косьо ме повика у тях, за да “поогледам” поредния певец. В “емблематичната” Косьова кухня на Попа с изненада заварих едно хубаво момче със стилна прическа “Нова вълна”, която много ми напомняше на Nick Beggs, отличния британски басист на групата “Кажогоого”... Държеше се скромно и уважително, изглеждаше добре и цялото му същество излъчваше готовност да даде всичко от себе си... Представи се под името Стенли. Похвалих прическата му, но бях изненадан да чуя, че Стенли въобще не беше доволен от нея... Обясни ми, че бил принуден да си подстриже “хубавата дълга коса” (отличителния белег за хард и метал-рока), защото пеел в Ансамбъла на народната армия... Оставаше да разбере какви са и певческите му възможности... Стенли пусна демокасата със свое изпълнение на парче на David Coverdale. Въпреки, че аз не съм симпатизант на този жанр в рока, все пак установих, че Стенли има отлични гласови възможности и слух, и пее вярно. Имаше всички изгледи да свърши добра работа. Дадох на Косьо дискретен знак под масата, че момчето “става за нас”... С това приключи “кастинга” за певец на групата. Впоследствие Стенли наистина оправда очакванията ни и стана любимец на публиката...

Изборът на китарист протече така: Бях на гости у Силвана Милованска – първото ми гадже след завръщането ми от Словения. Там ми направи впечатление един щур и освободен пич, който танцуваше върху кухненската маса. Запознахме се. Казваше се Герчо Миловански. Аз се представих като музикант, а той – като летец и добави, че и синът му е музикант, който свири в джаз-формацията на Райчо Иванов. Не мина много време и с Косьо Марков срещнахме на “Витошка” Богдан Томов, с когото тогава аз все още не се познавах. Споделихме, че търсим китарист... Богдан ме измери с поглед отгоре-додолу и каза: “Знам какъв човек ти трябва, трябва да е “ню уейв”, като тебе”. И произнесе името, и ми даде телефона на същия Валери Миловански, синът на пилота. Затичах се към къщи и веднага му телефонирах. Оказа се, че живее близо до нас, на ул. “Марин Дринов”, където незабавно отидох. Веднага разбрах, че той е човекът, с когото ще бъдем на една вълна в музицирането. Още преди да го чуя, видях работната му площадка. Разтворено пиано, разхвърляни стативи, джаз-теория и ноти, “The Police” – партитури... и сред тях – Валери, лъскащ грижовно струните на китарата... Съобщих му светкавично решението си: “Утре, в 1 часа, идваш с китарата на репетиция в читалище “Петър Берон”. “Поне да ме бяхте чули и останалите”, рече той. “Утре, в 1 часа – репетиция!”, повторих аз...

Нашето творческо и скъпо човешко приятелство продължава – и по всичко си личи, че ще продължи цял живот... Днес Джон Валери е в Щатите. След като се раздели с “Тангра”, той постигна много и направи световна музикална кариера. Обиколил Европа и Скандинавия, Джон участва в международния Jazz Festival в Ямайка, свирил е в Apollo Theater, New York, в The Bitter End, the former Sweet Basil Jazz Club, Jones Beach. Особено престижно е участието му в WOODSTOCK ROCK FESTIVAL, 1999. Освен това печели наградата “Osella”, присъдена му на Международния филмов фестивал във Венеция – 1990, за най-добър Soundtrack (оригинална музика) на филма “Единственият свидетел”. Той е първият българин, получил такова високо признание на международен фестивал от такъв ранг!

Въпреки огромните разстояния, които ни разделят, ден не минава без да се чуем с Джон (Вальо) или да си пишем по интернет. По Skype се виждаме и си свирим заедно, въпреки лекото интернетско закъснение на звука... И пак сме заедно... Това се случва сутрин рано при мене и вечер късно – при него.

<http://bit.ly/Vlq3RM>

✦ *Създадохте вечни хитове, бяхте новатори, експериментатори, внесохте в България стил, който нямаше традиции и пожънахте бляскав успех. Споделете как се раждаха песните, разкажи малко повече за кухнята на нещата.*

През зимата на 1984, работихме здраво по 10-12 часа на ден и за броени месеци създадохме концепция за една цялостна концертна програма. Умирахме от глад, а тези – които се водеха на заплата в читалището, ни се чудеха на точността, на упоритостта и ентузиазма, с които работехме... Според моето виждане – променихме традиционната хармония, при която басът се придържа и се движи в основата на акорда. Въведохме контрапункта и бас-линията, която се движи степенуващо – възходящо или низходящо, както е в сериозната класическа музика.

По моя рецепта построихме по този начин, както “Жулиета”: (низходящо степенуване в баса: <http://bit.ly/SGydlQ>) – така и други песни – “Оловният войник” (възходящо степенуване <http://bit.ly/U6iUVo>); или “До последен дъх...” – (низходящо... <http://bit.ly/SityCV>). Или обратното – басът се придържа към един основен тон, а хармонията се движи около него. (“Бъди, какъвто си!” – <http://bit.ly/YzvR92>)

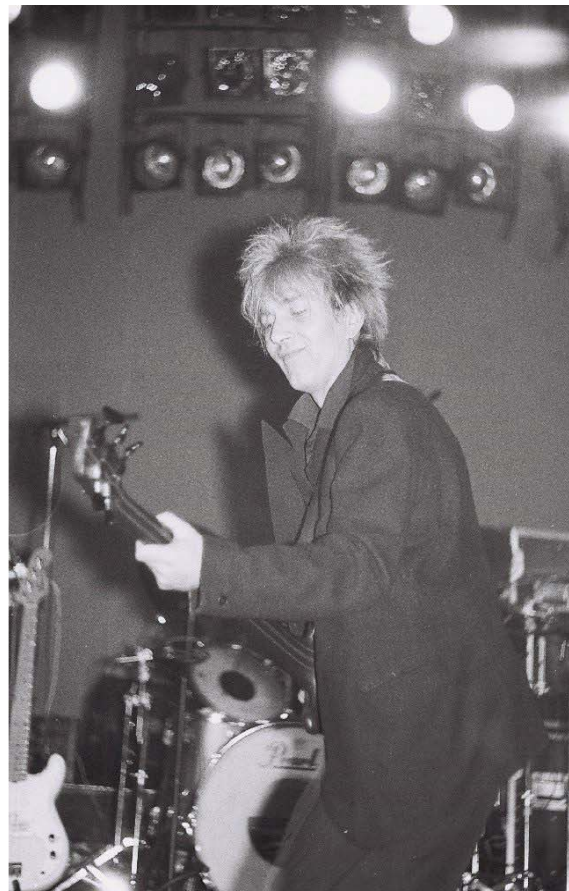
Често използвам “педали” – свиря различен тон на баса, едновременно с акорда... (C/D...)

И друго – мразя терцата, която определя мажора или минора в хармония, а горните степени ги свиря отдолу, под основата на акорда... Въпрос на вкус!.. Обичам модерното звучене, както го прави Joe Zawinul от джаз рок групата Weather Report! Или както китаристът Andy Summers от New Wave групата “The Police”... В търсене на по-сложни решения, отделяхме се с Вальо в отделно помещение, за да доизкусурим аранжиремента (инструменталните части на “Оловният войник”, “На 35” и др.).

И така, с нашия опит в класическото, пънк, рок и джаз музициране, с нашите познания и умения, обогатихме песните и постигнахме оригинални и интересни хармонически решения! Разбира се, продължавах да поддържам тезата, че философията на “New Wave” е валидна не само за музикалното изпълнение, но в голяма степен и за сценичното поведение...

Впрочем, така е и в живота...

☞ *ТАНГРА* беше не само група с фантастични музиканти и певец с прекрасен глас, вашите концерти се превръщаха в грандиозни спектакли. Всеки, попаднал на тях нарочно или случайно, ставаше ваш фен завинаги. Как се зароди идеята за това шоу и кой беше инициаторът и сценарист-режисьорът?

Преди всичко трябва да кажа, че изискванията към всички елементи на концертните ни изяви бяха много високи... Бяхме вдигнали летвата високо за самите себе си...

С пънк-нагласата си като философия, винаги съм се противопоставял на конвенционалното клише, на баналното и пошлото... Естествено, това предполагаше да се дистанцираме от немалкото лоши примери, на които се бяхме нагледали при други изпълнители... Например, една от нашите успешни и наложили се групи държеше на една пищна показност, която се проявяваше в богатото оборудване, в стряскащите и безразборни светлинни ефекти, дори – в разположението на набора от клавишни инструменти, поставени така, че публиката да се диви на тяхната “сложност”... Отгоре на всичкото, за да постигне този ефект, изпълнителят гордо стоеше с гръб към публиката и с това като че ли показваше, че няма отношение към нея... Моето виждане беше напълно противоположно... Аз буквално бях “наблъскал” клавишните инструменти в един сандък, бях ги скрил. За тази цел бях откраднал от чигите на един летен театър в провинцията една черна завеса, която поставих “като пелерина” около сандъка. Разположих сандъка така, че аз да бъда с лице към публиката, защото контактът с нея е много по-важен, отколкото нашето оборудване... Изобщо, нашият стремеж беше “да скрием” всевъзможния реквизит, а да изпъкнат “артистичните ни персони”, както и нашата искрена музика, която поднасяхме на върната ни публика с цялата си любов и уважение...

От друга страна, по време на репетициите, докато сътворявахме песните, аз непрекъснато танцувах и подтиквах и останалите, да го правят като мене... Смятам, че ритъм, танц и музика са едно цяло... Един от нашите

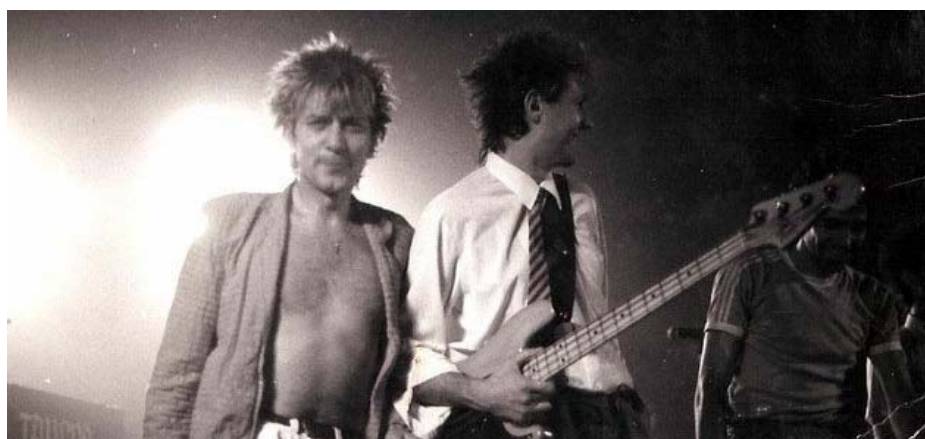

приятели – Стоян Стоянов, дойде да ни гледа на едно от първите ни участия в “Универсиада”. Той беше доста изненадан и каза, че изглеждаме като добре обиграна група, която от години “бичи заедно”... Значи, динамиката в сценичното поведение и танцът са важни предпоставки за успеха на групата – както за визуалното ни възприемане, така и за нашето изпълнение !

Друга нашенска група пък, залагаше много на огромното количество осветителни тела – прожектори, разноцветни лампи и лампички, насочващи лъчове, които святкаха безразборно... А бе – всевъзможни “конфети и сухи фрукти”... Струваше ми се кичозно... Безсмислената натруфена цветност беше далече от добрия вкус и мярка. Освен това, с тези “декорации” те сякаш показваха неуважение и подценяване на зрителската публика, която все пак не е нито малолетна, нито дивашка... Намирахме начин да покажем несъгласие и с тези недоразумения... Струва ми се, че те не са само естетически, а са въпрос и на един художествен и човешки манталитет... На тази кичозна показност, (която впрочем цари и по световните сцени), ние противопоставяхме рационални решения, оригиналност и добър вкус... Нашите художествени решения още тогава бяха близо до “минимализма”, до изчистването на нещата до символ, до едно “изпразване” на сцената от всичко излишно, което пречи на публиката да изживее пълноценно нашето изпълнение...

Спомням си едно наше участие в зала “Универсиада”, където в продължение на три дни свирехме на новогодишните балове. Участваха и рок групите “Сигнал”, “Щурците” и др. Всяка от тях поотделно строеше своята сцена и изпробваше звука. Ние построихме нашата сцена на няколко различни нива, така че всеки от нас – без да подценява другия – имаше своето самостоятелно и уникално място... От залата това се виждаше особено отчетливо... До последния момент държахме в тайна от колегите си начина на осветление... И така, непосредствено преди концерта, вече свършили цялата работа, стояхме пред сцената и я оглеждахме... Към нас се присъедини Киро Маричков, който гледаше празната сцена и недоумяващо отрони едно “Мдааа”?!?...

В този момент портиерът отвори тавана, откъдето започна да се спуска нашата уникална лампа – огромна крушка, оброчена от голяма чиния – идиотска работа, сякаш взета от лудницата на филма “Полет над кукувиче гнездо” с Джек Никълсън... Киро ставаше още по-озадачен!.. Нека да добавя, че ефектът от тази лампа, допълнена от скритите контражурни осветления и следача отпред, както и сценичният дим, създаваха впечатлението, че сцената е една голяма замъглена черно-бяла ретро снимка...

Въпрос на вкус... Един известен художник казваше, че за него “светът се дели на графици и на простаци”...

Секунди преди излизането на сцената откъснах от гримьорната класическата вертикална закачалка – от онези, с извитите рогчета, която поставих на моя подиум... Както се досещате, тази закачалка, за която публиката недоумяваше защо е на празната сцена, в края на краищата изигра ролята на “пушката, която гръмва в трето действие”...

Не искам да се изтъквам и да се правя на “главен”, но Стенли казва, че аз съм бил “моторът” на групата...

Няма да е честно ако пропусна да кажа нещичко и за техническия ни екип, който макар че стоеше зад кулисите, имаше важно значение и допринасяше за нашето шоу...

Те бяха здрав и непоклатим тим! Това бяха Ванката (Малкият), който всъщност беше най-едрият между тях, Петко Ников, Джон, Петър Падарев, Юрката, Елия Спасов... Техниците пътуваха с голям камион, в който беше и цялата техника. Пристигаха преди нас и изграждаха сцената. След тях идвахме ние и изпробвахме звука и светлинните ефекти за концерта... Те си имаха свой ритъм и свой колективен дух... Различавах се от другите технически екипи по това, че дори външно напомнях нашия имидж... Бяха изключително всеотдайни и професионални! Бяха перфектни в синхронизирането на нашето изпълнение с ефектите, които те командваха на пулта. Веднъж попаднах на техен купон и видях как се забавляват, имитирайки ме... Говореха с моите “лафове” и дори Петко Ников ми направи една “демонстрация” на моите насечени “пънк ню уейв” движения и физиономии, които правех – с хладно и сърдито “stone face” лице... Друга смешна история беше свързана с напирашите фенове към гримьорните... Истерията беше страшна, но Ромил Пънкара (друг наш техник) я отбиваше самоотвержено... Раздаваше наред нашите картички, като за по-

готините мацки, прибавяше и своя телефонен номер... “Номерът” му минаваше, защото от стотина раздадени картички, на седмица успяваше да “забие” поне 4-5 фенки...

✦ *Защо се разпадна група ТАНГРА, хвърлихте в скръб хиляди фенове?*

Не само феновете, аз самият много тъгувах за разпада на групата... След неочаквания и светкавичен успех на тази “Ню уейв” група, едва след две години “цивилните изкуствоведи” (за по-младите ще поясня, че това са ченгетата в културата) се усетиха, че са вардили в неправилната посока... Че ние повече “мътим водата” и сме по-опасни за морала на “социалистическата младеж”, отколкото металите... Санкциите не закъснях... Започнаха да ни забраняват концертите, например – за три месеца... Дочуваха се комсомолски гласове, които ни набеждаваха в “неофашизъм”... По време на концерта с въпросната закачалка ченгетата са връхлетели върху наши фенове (брат и сестра), пребили ги, изтръгвайки от тях обеци и значки – отличителните атрибути на “пънк ню уейвърите”... На следващия ден Концертна дирекция ни съобщи, че ни забраняват следващото участие, приписвайки ни вината за този грозен инцидент... Това става не без участието на родителите – комунистически големци, които са се оплакали на висшестоящите органи за побоя над техните деца...

Е, ние станяхме “изкупителната жертва”... В хотела на един провинциален град тайно ни подшушнаха в никакъв случай да не пием кафе, защото се канели “да ни приспят” със сънотворни таблетки... Да не говорим, че пред сцената обикновено стоеше кордон от униформени милиционери, с лице към публиката, които биеха с палки по-екзалтираните фенове...

<http://bit.ly/RA79SN>

А в залата стояха цивилните ченгета, които се преструваха на фенове и зорко следяха какви думи отправяме ние към своята публика... Естествено, че ние не можехме да кажем, примерно “Долу Тодор Живков!”, защото щяха да ни затворят или убият. Но ние имахме нашия многопланов “Езоповски език”, чрез който казвахме едни неща, а се подразбираше съвсем друго...

В едно от първите ни свирения пред публика, на абитуриентски бал във фойетата на НДК, по време на гласенето на сцената, до нас плътно седеше едно цивилно ченге. Държеше се “аверски” и престорено “непринудено”, наблюдаваше ни и разбира се – подслушваше... Привършихме и когато тръгнахме да се преобличаме, ченгето каза: “Хайде, като се обличате за сцената, да няма метал-прически и черни кожени дрехи с кабри!..” Отвърнах му лаконично: “Спокойно, няма да има метал-атрибути!” И нахлузих огромния сив костюм на бащата, найлон-риза с тънко, “перверзно” райе и яркочервена вратовръзка! Ченгето се беше излегнало в големия фотьойл и ме зяпаше отдолу, а аз – надвесен над него, сърдито крещях: “Родил съм се, изглежда, много надарен / поне така родителите ми твърдят за мен...”

Той беше видимо неподготвен за този обрат на нещата! Беше изигран...

А аз с наслада му се подигравах!..

След години, вече при демокрацията, докато чаках на опашката пред паспортното на Львов мост, изведнъж въпросното ченге изникна пред мене... Нахвърли се да ме прегръща... О, ужас... щях да повърна!.. И ченгето ли ми е било фен?!..

Но през ония времена не ни беше винаги смешно!

По едно време ченгетата толкова се бяха увлекли, че почнаха да търсят “под вола теле”... Стигна се дотам, че бях извикан при шефа на Концертна дирекция Тончо Русев, за да бъда “смъррен” в присъствието на Косьо Марков, който беше отговорник на групата. Ето какво беше моето прегрешение: По принцип беше забранено да се носят дълги “упадъчни” ризи, пуснати извън панталона – и до днес не зная защо...

Предполагам, че така сме изглеждали по-атрактивно... По време на едно мое шоу се изхитрих и казах : “Жега ми е”, като при това си извадих ризата извън панталона... Та за тази дума “жега” бях обвинен от Тончо Русев, че е “нецензурна” и че следва да ме забранят за период от три месеца... Голяма тъпня беше, горкият Тончо сигурно не беше и чувал, че “жега” е стара българска дума и си е напълно редовна... При следващите шоуа, вместо “нецензурната” дума “жега” (която зорко ме дебнеха да произнеса), казвах : “Топличко ми е...”

<http://bit.ly/Pt5W1x>

Друг куриозен случай беше свързан с нашия стремеж да изглеждаме елегантно и изискано облечени.

В кухнята на Косьо най-редовно разгръщахме списание “Vogue”, което ни поднасяше високите образци в модата. Та бяхме тръгнали цялата група да си поръчаме дрехи при един от модните кройчи на София. Срегнахме се на Попа и неочаквано ни връхлетя хайка от милиционери, които започнаха да ни заплашват и да ни карат да се разпръснем. Работата беше там, че в навечерието на някакъв празник беше забранено и “подозрително” да се събират на едно място повече от двама души... Едва успяхме да ги убедим в невинния повод за нашето събиране!..

След толкова много спънки, които сериозно ни удряха по джоба, накрая взе, че ни писна и имахме нужда да ни оставят малко на спокойствие. Взехме решение да се пробваме да си изкарваме прехраната в чужбина... Нашият вокал, известният Стенли предпочете да остане в България и да прави самостоятелна кариера. В средите около “Кравай” открихме едно готино момче, което покриваше нашите изисквания... Куриозното беше, че се казваше Светослав Славев, много сходно на Станислав Сланев, нали? Освен, че пееше добре, притежаваше още много умения – говореше чужди езици, имаше страхотна памет, сякаш имаше компютърен хард диск в главата си... Рисуваше виртуозно, с големи детайли... Даже на шега съм си мислил, че от него можеше да излезе

ненадминат фалшификатор на банкноти... Ха-ха!.. С него “гастролирахме” два месеца в луксозния хотел “Сандански”, за да приемем по-леко прехода към клубното свирене, което ни очакваше в чужбина... Това беше тежък период... Пиехме като разпрани до сутринта, купона беше страхотен... После репетирахме всеки ден ново парче, което изсвирвахме на живо вечерта. Зверски труд!.. Накрая шефа на заведението призна, че с нашата концертна нагласа, в началото изобщо “не сме ставали” за нощния му клуб. Но ние вече бяхме професионално подготвени за клубни изяви, имахме си и готов репертоар...

А шефът стана наш фен и приятел, и раздялата ни беше тягостна....

Защо все пак групата ни един ден щеше да се разпадне?.. От една страна, започнахме да се отдалечаваме от своята публика в България. От друга, натрупаната умора и напрежение си казаха думата... Колективният ни дух, който ни спояваше в началото, вече не съществуваше... Започнахме да се разпадаме, създадох се и някои междуличностни напрежения...

Втори ни напусна Вальо и на негово място взехме китариста Вълко от трио “Милена”.

В Хелзинки Косьо Марков изненадващо ни свика на разговор и обяви, че и той напуска “Тангра”. Разбира се, направи го “професионално”, с тримесечно предупреждение, като се ангажира да намери свой заместник... За негово голямо учудване ние изобщо не се трогнахме...

С което не искам да кажа, че сме се зарадвали, но не се и заплакахме...

Вече бяхме решили кого ще поканим на неговото място... Това беше Явор Русинов, мулти-инструменталист (бас, клавиш, саксофон...) и наш голям фен. Това щеше да ни даде нови интересни възможности, защото бяхме взаимозаменяеми... Но, за съжаление, не успяхме никога да свирим заедно, защото Явор все още беше в казармата... Не можехме да го изчакаме...

В Холандия към нас се присъединяваха отлични холандски музиканти, но пък в Хелзинки “посяхме” Вълко и го оженихме за финландка. Пак трябваше да му търсим заместник.

Намерихме го в София.

Това беше Тони Хадад – китарист от група “Ахат”...

Отново заминахме за Скандинавия и Европа... Да не забравя да спомена, че навсякъде създавахме близки приятелства с датчани, с холандци и изобщо със скандинавци, с които – при нашите непрекъснати местения от град на град, беше трудно да се разделим...

Животът ни протичаше на четири колела... Имахме собствен бус “Мерцедес”, с двойна кабина, с легла на две нива. Отзад се помещаваха инструментите и личния ни багаж. Докато трима спяха, четвъртият шофираше, а петият беше навигатор. “Най-зрелият” от нас беше барабанистът Емил Герасимов. Емо изглеждаше като наш “наставник” а ние – като неговите безотговорни деца... Той беше най-разумен, най-съобразителен и беше незаменим в уреждането на професионалните и битовите ни нужди. Освен това поемаше отговорността да шофира хиляди километри по най-трудните маршрути, особено по тежките пътища на Норвегия...

В Хелзинки, през есента на 1989 година, неочаквано ни завариха дългоочакваните промени в България... След 45 години господство на тоталитаризма, тъпотията и несвободата, след толкова мъки на нашето семейство, за първи път гласувах свободно в българското посолство!..

За демокрацията!.. Просто не можех да повярвам... Мислех, че никога няма да го дочакам, мислех, че комунистите са вечни и непобедими!.. (Сега, 22 години по-късно, разбирам колко съм бил наивен... Те пак са си на

власт, дърпат конците, командват медиите и при това са милионери... Но сами сме си виновни, нали “народът” ги избира...)

✦ *Има ли шанс за реюнион на състава и от какво зависи това?*

Тъгувам и досега за “Тангра”, за добрите ни времена и главно се чувствам морално отговорен пред многобройните ни фенове... Толкова усилия, толкова спечелена обич и признание, които оправдаваха нашите усилия... А ние ги оставихме с празни ръце... Изгряхме бързо и бързо изчезнахме като присъствие от музикалната сцена на България... Но не сме изчезнали от сърцата на хората... Когато си идвам в София и вървя по старите ми познати улици, хората ме разпознават... Спират ме, разговаряме, питат ме има ли шансове да се съберем... Кога?.. През всички тези години и аз самият се питам кога ще се заловим пак да направим оригинална музика... Да изнасяме концерти, да свирим на живо нови парчета, да правим хитове, да запишем нови песни... Предполагам, че феновете ще искат да чуят и старите ни хитове, които и ние не сме престанали да обичаме...

Този Великден Косьо Марков беше така мил да ни покани на прекрасната си вила, където, освен другите общи приятели, беше и Стенли със семейството си. Гостоприемството на Косьо отново ни събра за цели два дни... Накрая, като останахме само ние тримата от “Тангра”, си дойдохме на думата... Обсъждахме с ентузиазъм как пак ще се съберем, как ще възкресим отново нашите хубави времена... Почувствахме се отново силно свързани, като че ли след изминалите години се заобичахме още повече...

Дали ще се съберем отново?.. Зависи само от нас!..

♣ Мислил ли си да издадеш книга за своя път в музиката, за историята на ТАНГРА, на ХАЗАРД и другите групи, с много спомени и снимки?

В последно време ми идват такива идеи... И сега, когато давам това интервю, поглеждайки назад, откривам колко много неща имам още да кажа... Имам купища снимки, запечатали много мили спомени и важни моменти от живота ми, а и все още продължавам да получавам във Фейсбук снимки, за чието съществуване не съм и подозирал... Правени са през годините от приятели и от всякакви хора, които съм срещал по пътя си... Мисля, че те са важни не само за мене, защото освен моите лични истории, те са запечатали и духа на времето... Освен моите спомени, има и много други свидетели на това време, които биха могли, от “своята камбанария” да разкажат за нещата...

Даже съм споделил вече тази идея с моята скъпа приятелка Румяна Пашалийска, с която сме особено близки от ранната си младост, та чак досега... (Положение “Перловска река”!..) Тя е свидетел на целия ми живот, приличаме си по това, че е пряма като мене и е свободен човек! Това, което аз правя с музиката, мисля, че тя го върши със словото. Респектиран съм от качествата ѝ на литератор и вече съм я поканил за автор на тази книга. Тъкмо сега завършваме двойния DVD на група “Хазард”, който съдържа Live концерт, документални кадри и интервюта... Макар и с лошо качество, съществуват и някои аудио и видеоматериали от епохата “Тангра”, които биха могли да бъдат обработени, монтирани и прибавени към книгата.

♣ Какво прави Дани Ганчев в свободното си време днес, има ли свободно време извън музиката?

Какво значи “свободно време”? Никога не съм работил “от 9 до 5”, за да “почивам” след това... Живея изцяло потопен в света на музиката и целият ми живот протича като свободно време, като безкраен купон... Винаги съм приемал живота като игра, като забава... Винаги съм летял безгрижно през “тунелите” и препятствията, минавал съм през тях като по пързалката на плажа, “безотговорен” като дете... Почти нямам отношение към материалните неща, които са толкова важни за повечето хора... Затрудняват ме неща, които “нормалните” хора вършат с лекота... Отблъскват ме ежедневните “практични” дейности, не ме бива в “полезните” контакти с “правилните” хора, в отношенията с институции... Извън музиката слушам пак музика... Преди няколко дни си отделих повечко “свободно време” и отидох на операта “Зигфрид” от Вагнер, която продължава цели шест часа... Модерното звучене на вечната Вагнерова музика ме завладя и изпълни, искаше ми се да не се събуждам от този приказен сън!..

Това е положението!...

♣ Изглеждаш впечатляващо млад и красив, сякаш си се консервирал във времето, когато ТАНГРА бяха на върха, а минаха аха-аха почти 30 години оттогава... Каква е тайната ти за поддържане на тази отлична форма?

Много съм вискателен към външния си вид... Първо, ползвам перхидрол за кичурите си... Второ – притежател съм на отлична металокерамика!.. Трето – по

рождение съм вегетарианец. Храня се предимно със зеленчуци, плодове и ядки... Поне 10 дни преди концерт или други важни събития, минавам на диета...

Спрях да пуша, но не си отказвам алкохол, спя ужасно нередовно, изобщо съм далече от “здравословния” начин на живот... Но спазвам строга “вътрешна хигиена” – не завиждам, не отмъщавам, никому “не кроя шапка”...

Този “нередовен” живот ме прави “млад и красив”... Това е тайната ми за поддържане на тази “отлична” форма...

↪ *Какво те прави щастлив?*

Музиката, пътуванията, любовта, приятелствата ми по света...

↪ *Беше любимец на дамите, срещна ли истинската голяма любов?*

Вярно ли съм бил любимец?.. Благодарен съм на всички красиви и всеотдайни жени, които срещнах по пътя си и които споделиха любовта си с мене. С повечето от тях си останахме приятели...

А истинската голяма любов все още ми предстои... Млад съм, работя по въпроса.

<http://bit.ly/YzIOQ5>

↪ *Какъв е планът ти за тази вечер?*

Със сравненията, които ще направя, не бих искал да подценя нито една от страните, които обичам и с които съм бил силно свързан през различни периоди от живота си... Просто става дума за различни особености на характера у различните народи...

В Белгия, за да се видиш с приятели, обикновено трябва да се уговориш поне месец предварително, едва ли не с писмена покана...

В Словения срещата се урежда с едно обаждане по джиесема...

А в България е достатъчно да слеза от петия етаж на тротоара и още преди да стигна до Орлов мост програмата ми вече е запълнена...

Но съм забелязал, че най-готините неща се случват, когато не са планирани!

<http://bit.ly/SiBmVb>

***Въпросите зададе Галя Тапаи
Записа Румяна Пашалийска***

© Йордан Ганчев. Този текст, както и части от него не могат да бъдат съкращавани, променяни, или използвани по какъвто и да било начин, без писменото разрешение на Йордан (Дани) Ганчев.